

En dårlig hørelse på godt og ondt

(En beretning af Lisbeth Just Pedersen - E-mail: lisbeth.j.pedersen@sol.dk)

Jeg er født med en ganske almindelig hørelse, men desværre blev den stille og roligt ringere gennem min tidlige ungdom. I første omgang skubbede jeg det væk. Ikke tale om at jeg ville erkende det, og når mine forældre ønskede at jeg skulle få gjort noget ved det, var jeg meget stædig og sårbar. Men på et tidspunkt måtte selv jeg sande at der burde gøres noget.

I 1999 tog jeg så det store skridt det var, at få min hørelse undersøgt. Prøverne var svære synes jeg, for de lyde min tinitus lavede, var mange gange de samme toner som dem man skulle observere i testen. Resultatet viste at jeg havde en hørenedsættelse, og selvom det var trist at se sin dårlige hørekurve sort på hvidt, har jeg aldrig fortrudt at jeg tog mig sammen og fik gjort noget. Det resulterede i at jeg fik nogle fine høreapparater fra Widex, som blev mine meget tro følgesvend fra 1.dag. De var små, og ikke særlig iøjnefaldende, da de sad inde i øret. De var nemme at bruge og jeg vænnede jeg mig enormt hurtig til dem og de nye lyde. Men selvom man får nogle rigtig gode høreapparater, kan der stadig opstå problemer i forbindelse med hvordan en selv, og ens omgivelser takler hørehandicappet.

For det første gælder det om at melde ud til omverdenen at man altså ikke hører så godt, som man gerne vil. Dem der selv døjer med problemet, ved hvor svært det er. Det er så umådeligt nemt blot at sige ja til spørgsmål man ikke hører, og så håbe på at svaret er korrekt. Jeg har dog lært som noget af det vigtigste som hørehæmmet, at sådan skal man IKKE reagere. Man går selv glip af en masse på den måde, og samtidig kan ens omgivelser aldrig vide om man nu har fået ordentlig fat i det der bliver sagt.

Jeg har været slem til dette, men man kan træne sig op, og blive god til at takle det. Her handler det om at gribe sig selv i det hver gang det skal til at ske, bide alt skam i sig og bede om at få tingene sagt igen. At huske på at det ikke er ens skyld, og at der ikke er noget at være flov over.

En anden rigtig god ting er også at gentage hovedbudskabet i det som der bliver sagt til en. Naturligvis ikke hver gang, men de steder hvor der er fare for misforståelser. På den måde giver man omgivelserne et signal om at man har forstået budskabet, og man får selv en bekræftelse på at man har hørt rigtigt.

At erkende sit høretab er en lang og til tider meget hård proces følelsesmæssigt. Det tager sin tid at overvinde, men efterhånden begyndte jeg at fortælle mine forældre om hvilke følelser jeg havde i forbindelse med min hørelse. Det har om muligt gjort mit forhold til mine forældre endnu stærkere end det har været før. Jeg lærte også at åbenhed er vejen frem, hvilket jeg håber alle med samme problem kan se ved at læse min historie.

Læs den fulde artikel på www.cochlearimplant.dk